

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 415/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА и ББ, обоје из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради утврђења повреде поступка, стављања ван снаге решења, заштите права детета и накнаде штете, одлучујући о сукобу месне надлежности између Вишег суда у Београду и Вишег суда у Нишу, на седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, месно је надлежан Виши суд у Београду.

Образложење

Виши суд у Нишу, решењем П 67/2020 од 07.07.2020. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету (без доношења одлуке у изреци о уступању предмета одређеном суду). У образложењу је указао, да су тужиоци поднели тужбу против тужене ради утврђења повреде поступка, стављања ван снаге решења, заштите права детета и накнаде штете, као и да је тужена у остављеном року у одговору на тужбу истакла приговор месне ненадлежности Вишег суда у Нишу, с обзиром на то да је као тужена означена Република Србија, чије је седиште у Београду. Затим, како је пребивалиште тужилаца на територији Вишег суда у Врању, на чијем подручју је штетна радња извршена, односно на чијем подручју је штетна последица наступила, да је за суђење у овој парници стварно и месно надлежан Виши суд у Врању и да је у конкретной ситуацији тужба требала бити поднета Вишем суду у Београду или Вишем суду Врању, због чега је на основу одредби члана 19. став 3. и 20. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

Виши суд у Београду, није прихватио месну надлежност, већ је уз допис П 2209/20 од 30.09.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу месне надлежности. У образложењу је указао, да је одлучујући о својој надлежности увидом у списе предмета утврдио да је нејасно на основу чега је Виши суд у Нишу доставио списе предмета том суду, код чињенице да из реферата тужбе јасно не види чињенично стање, предмет спора, при чему је нејасан и постављени тужбени захтев и уопште из ког разлога би Виши суд у Београду требао да буде надлежан. Затим, да Виши суд у Нишу у решењу којим се огласио месно ненадлежним позвао и на одредбе Закона о парничном поступку које регулишу надлежност у случају накнаде штете према месној надлежности оног суда на чијој

територији је штетна радња извршена, односно штетна последица наступила, а који се везује за надлежност Вишег суда у Врању, где је и пребивалиште тужилаца.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу месне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Виши суд у Београду.

Тужба са предлогом за одређивање привремене мере је 13.04.2020. године електронским путем прослеђена Вишем суду у Нишу са предлогом, да се усвоји тужбени захтев тужилаца и утврди повреда мал. ВВ и ГГ од стране Основног суда у Врању, стави ван снаге привремено решење од 05.12.2019. године, којим је одређен привремени старатељ за мал. ВВ и одмах врати родитељима, стави ван снаге привремено решење од 05.12.2019. године, којим је одређен привремени старатељ за мал. ГГ и одмах врати родитељима, обавезе тужена да накнади тужиоцима штету на име душевних болова у износу од 500.000.000,00 динара, обавезе тужена да исплати тужиоцима износ од 100.000.000,00 динара због недоношења решења у законском року од 3 дана од дана предаје тужбе и 200.000.000,00 динара због одуговлачења поступка по привременој мери и донесе решење о привременој мери којом ће се наложити туженој да донесе решење о враћању мал. ВВ и мал. ГГ одмах по пријему тужбе, сходно да Центар за социјални рад у Врању није у законском року од 3 дана дао одговор на привремену меру. Виши суд Нишу, решењем П 67/20 од 21.04.2020. године, одбио је предлог за одређивање привремене мере тужилаца против тужене, којом је тражио да се наложи туженој да донесе решење о враћању мал. ВВ и мал. ГГ одмах по пријему тужбе. Тужена је у одговору на тужбу истакла приговор месне ненадлежности Вишег суда у Нишу да одлучује у овом предмету, имајући у виду да је као орган тужене означена Република Србија са седиштем у Београду и оспорила основ тужбеног захтева, са предлогом да се тужбени захтев тужиоца одбије као неоснован у целисти. Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 1817/2020 од 30.07.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужилаца и потврдио решење Вишег суда у Нишу П 67/20 од 21.04.2020. године.

Одредбом члана 40. став 1. ЗПП је прописано, да, за суђење у споровима против Републике Србије, аутономне покрајине, јединице локалне самоуправе и њихових органа, опште месно надлежан је суд на чијем се подручју налази седиште њене скупштине. Одредбом члана 44. став 1. ЗПП, да, за суђење у споровима због вануговорне одговорности за штету поред суда опште месне надлежности, надлежан је и суд на чијем је подручју штетна радња извршена или суд на чијем је подручју штетна последица наступила.

Одредбом члана 46. ЗПП је прописано да, за суђење у споровима због повреде права личности, поред суда опште месне надлежности, надлежан је и суд на чијем подручју је штетна радња извршена или суд на чијем подручју тужилац има пребивалиште односно боравиште.

Према томе, како се ради о тужби против тужене због поступања Основног суда у Врању и имајући у виду да је седиште тужене у Београду, то је за поступање у овом предмету месно надлежан Виши суд у Београду, на основу одредбе члана 40. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић